

Zadival jsem se naň naposled. — —

Tu opírá se křivolaká větev boru o stepilou korunu smrče, tam tulí se dvě bratrů spojených společným srdcem kořání a očekává rozloučení. — —
Smutno v duši!

Stojím před popravou čehosi mně tak milého, tak drahého. — Stojím před popravou, kterou řídit mám sám.

Práce započala. — Skřípání zubatých pil v těla kmenů se hroužících se ozývá; několik záseků sekerou a kus po kuse padá, se stonem bolným, posledním. —

Doporáženo! — Připadá mi to, bílými zbytky odkorněných těl poseté pole, jako pole mrtvol, po boji přírody s člověkem, v němž druhý vítězí, maje po ruce sílu a moc. — —

Chladivé kdys šepotající sobě koruny, leží porubány v hromadách chvoje a jen trčící pařeží upomíná na čas, že stával tu les, — nynější paseka. —

OBSAH.

1. Úvodem	5
2. Bílý les	7
3. Probuzení	7
4. Z vypravování starého smrku	8
5. Zátíší	20
6. Tullieta	20
7. Benákův smrku	21
8. Srnčí studánka	22
9. Sen	23
10. Paseky	23

